

พระราชบัญญัติ

กักกันผู้มีสันดานเป็นชั่วร้าย

พุทธศักราช ๒๔๗๕

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๕)

เจ้าพระยามรราช

พต.อ. เจ้าพระยาพิชเชนทรโยธิน

ตราไว้ ณ วันที่ ๒๐ เมษายน พุทธศักราช ๒๔๘๐

เป็นปีที่ ๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า สมควรปรับปรุงการ
กักกันผู้สันดานเป็นผู้ร้าย เพื่อป้องกันการทำผิดและ
อบรมฝึกฝนให้เป็นพลเมืองดีมีสัมมาชีพให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้
โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติ
กักกันผู้สันดานเป็นผู้ร้าย พุทธศักราช ๒๔๗๕”

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อพ้นกำหนดสาม
เดือนนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติกักกันคนจรจัด
และคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ. ๑๒๗ นอกจากบทบัญญัติ
ที่เกี่ยวกับคนจรจัดนั้นเสีย ส่วนคดีที่เกี่ยวกับคนต้องโทษ
หลายครั้ง ซึ่งได้ยื่นฟ้องไว้ต่อศาลแล้ว ก่อนวันใช้พระราช
บัญญัตินี้ ให้คงเป็นไปตามพระราชบัญญัติกักกันคนจร
จัดและคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ. ๑๒๗

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เหตุร้าย” หมายความว่า ความผิดตามกฎหมาย
ลักษณะอาญาฐานสมคบกันเป็นอั้งยี่และช่องโจรผู้ร้าย มาตรา

๑๗๗ มาตรา ๑๗๘ และมาตรา ๑๘๐ ถึงมาตรา ๑๘๒ ฐานกระทำให้เกิดอันตรายแก่สาธารณชนและกระทำให้สาธารณชนปราศจากความสะดวกในการ ไปมา และการส่งข่าว และของถึงกัน มาตรา ๑๘๕ มาตรา ๑๘๖ และมาตรา ๑๘๐ ถึงมาตรา ๑๘๓ ฐานปลอมแปลงเงินตรา มาตรา ๒๐๒ ถึงมาตรา ๒๐๕ ฐานกระทำอนาจาร และข่มขืนกระทำชำเรา มาตรา ๒๔๑ ถึงมาตรา ๒๔๗ ฐานประทุษร้ายต่อชีวิต มาตรา ๒๔๘ ถึงมาตรา ๒๕๑ ฐานประทุษร้ายแก่ร่างกาย มาตรา ๒๕๔ ถึงมาตรา ๒๕๗ ฐานกระทำให้เสื่อมเสียอิสสระภาพ มาตรา ๒๗๐ มาตรา ๒๗๒ และมาตรา ๒๗๔ ถึงมาตรา ๒๗๗ ฐานประทุษร้ายแก่ทรัพย์ มาตรา ๒๘๘ ถึงมาตรา ๓๐๓ มาตรา ๓๐๖ และมาตรา ๓๑๕

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้มำหน้าทำราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมราชทัณฑ์

มาตรา ๕ “กักกัน” คือการเอาตัวไปควบคุมไว้ในเขตต์ซึ่งรัฐมนตรีกำหนดขึ้นตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อบังกันการกระทำผิด อันเกิดจาก ลักษณะ ของผู้มำندان เป็นผู้ร้าย โดยการกักกันตัวไว้ทำการอบรมฝึกฝนให้เป็นพลเมืองดีมีสัม

มาอาชีพ และให้ ถือเป็นโทษอาญาสถานหนึ่งซึ่งศาลจะพึงลงโทษตามพระราชบัญญัตินี้แก่ผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย เพิ่มขึ้นเป็นอีกโสดหนึ่งต่างหาก จากโทษอาญาอันผู้มีสันดานเป็นผู้ร้ายจะต้องรับสำหรับเหตุร้ายที่กระทำไป

มาตรา ๖ ผู้กระทำความผิดอาญาอันเป็นเหตุร้าย หากจะต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาให้จำคุก สำหรับ เหตุร้าย ถ้าปรากฏว่า ผู้นั้นเคยถูกส่งตัวไปอยู่ต่างหัวเมืองตามพระราชบัญญัติติดสันดาน คนจรจัด และคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ. ๑๒๗ หรือเคยถูกศาลพิพากษาลงโทษกักกันมาแล้ว ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้มีสันดาน เป็นผู้ร้าย

มาตรา ๗ ผู้ใดต่อคำพิพากษาให้จำคุกในความผิดนอกจากความผิดฐานประมาทหรือฐานลหุโทษ ไม่ว่าความผิดนั้นจะเป็นเหตุร้ายตามพระราชบัญญัติหรือไม่ ในระหว่างที่ถูกส่งไปอยู่ต่างหัวเมือง ตามพระราชบัญญัติติดสันดานคนจรจัด และคนที่เคยต้องโทษหลายครั้ง ร.ศ. ๑๒๗ ให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย

ให้ลงโทษกักกันแก่ผู้กระทำผิดดังกล่าวในวรรคก่อน เพิ่มขึ้นอีกโสดหนึ่ง ส่วนการที่ผู้นั้นจะต้องอยู่ต่างหัวเมืองตาม

พระราชบัญญัติ ดัดสัน ดาน คนจรจัด และ คนที่ เคย ต้องโทษ
หลายครั้ง ร.ศ. ๑๒๗ อีกต่อไปนั้น เป็นอันยกเลิก

มาตรา ๘ ถ้าผู้ใดเคยได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาให้
จำคุกมาแล้วไม่น้อยกว่าสองครั้ง นอกจากสำหรับความผิด
ฐานประมาท หรือฐาน ลหุโทษ และภายหลัง ต้อง คำพิพากษา
ให้จำคุก เพราะได้กระทำความผิดอาญา อันเป็นเหตุร้าย
ศาลอาจถือว่าผู้นั้นเป็นผู้มีสันดานเป็นผู้ร้าย

มาตรา ๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นผู้มีสันดาน เป็นผู้
ร้าย ให้ศาลพิพากษาลงอาญาแก่ผู้นั้น ตามกฎหมายที่บัญญัติ
ไว้สำหรับความผิดนั้นเสียชั้นหนึ่งก่อน แล้วจึงพิพากษาให้
เพิ่มโทษอีกชั้นอื่นอีกโสดหนึ่ง มีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่า
สามปีและไม่เกินสิบปี

มาตรา ๑๐ การขอให้ศาลพิจารณาพิพากษาโทษแก่กัน
เป็นอำนาจของพนักงานอัยการโดยเฉพาะ

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีกำหนดเขตที่ที่จะพึงดำเนินการ
การกักกันและให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีมีเหตุพิเศษ อธิบดีจะสั่งให้ควบคุมผู้มีสันดาน
เป็นผู้ร้ายไว้ในเรือนจำเป็นการชั่วคราวก็ได้

มาตรา ๑๒ ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖ ถึงมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ ถึงมาตรา ๒๒ มาตรา ๒๔ ถึงมาตรา ๔๖ มาตรา ๔๘ ถึงมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๓ ในกรณีที่นักโทษเด็ดขาดคนใดมีคุณสมบัติที่จะถูกส่งไปอยู่ทัณฑนิคมตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช ๒๔๗๕ และจะต้องถูกลงโทษกักกันเพิ่มขึ้นอีกสัปดาห์หนึ่งด้วย จะส่งผู้นั้นตรงไปยังสถานที่กักกันก็ได้

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ กับทั้งให้มีอำนาจแต่งตั้งและถอดถอนเจ้าพนักงาน และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
(ตามมติคณะรัฐมนตรี)
พิบูลสงคราม
รัฐมนตรี